

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/126/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014200963
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Degma
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1014200963.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančenika a členov JUDr. Mariána Trenčana a Mgr. Mariána Degmu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, Prievozská 32, P.O.BOX 5, 820 07 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2478/3/2014 zo dňa 23.05.2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného č. 2478/3/2014 zo dňa 23.05.2014 ako aj rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, uložené formou opatrenia na mieste, obsiahnuté v inšpekčnom zázname zo dňa 15.05.2014 z r u š u j e podľa § 250j ods.2 písm. d) O.s.p. a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 70,- € za súdny poplatok a v sume 510,52 € titulom trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2478/3/2014 vydaného dňa 23.05.2014 (ďalej aj len napadnuté rozhodnutie), ktorým žalovaný zamietol ním podané námietky voči opatreniam uloženým na mieste v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu pri výkone kontroly uskutočnenej dňa 15.05.2014 dôvodiac jeho nepreskúmateľnosťou z dôvodu nezrozumiteľnosti a nedostatku dôvodov.

Žalobca uviedol, že podľa inšpekčného záznamu inšpektorov Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pri kontrole vykonanej u neho dňa 15.05.2014 za účelom prešetrenia podnetu bolo zistené: 1/ 2 krát porušenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona číslo 129/2012 Z. z. a to neuvedením počtu a termínov splátok, 2/ 2 krát nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa bez porušenia konkrétneho ustanovenia zákona, 3/ 2 krát porušenie § 5 ods. 1 zákona číslo 250/2007 Z. z. tým, že uviedol nepresné údaje o vlastnostiach služby, 4/ 2 krát porušenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2012 Z. z. nedodržaním úrovne odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Inšpektori vykonávajúci kontrolu zároveň nariadili záväzným pokynom vykonať opatrenia na odstránenie zisteného nedostatku - uzatvárať zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. a zákonom č. 250/2007 Z. z.

Proti tomuto opatreniu podal žalobca v zákonnej lehote námietky, o ktorých žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím tak, že ich zamietol.

Na základe opatrenia na odstránenie nedostatku môže žalovaný podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2002 Z. z. uložiť kontrolovanej osobe (žalobcovi), ktorá neplní uložené opatrenie na mieste pokutu do 500 000 Sk a v prípade opakovane nesplnenej povinnosti v priebehu jedného roku až do výšky 1 000 000 Sk. Napadnuté rozhodnutie vytvára právny podklad pre zásah do jeho práv a povinností, pretože sa ním záväzne pokyňuje na vykonanie určitej činnosti určitým spôsobom - pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí dodržiavať zákon č. 129/2010 Z. z. a zákon č. 250/2007 Z. z. Je preto nútený plniť okrem samotných zákonných ustanovení aj opatrenie na odstránenie zisteného nedostatku. Zistené nedostatky však nebol pokynovaný odstrániť.

Žalobca trval aj na vznesenej námietke týkajúcej sa opatrenia na nápravu zisteného nedostatku spočívajúceho v porušení povinnosti dodržiavať úroveň odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver, nakoľko v danom prípade posúdil všetky príkladne stanovené zákonné hľadiská: dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa. Vychádzal pritom z predpokladu presných, úplných a pravdivých údajov poskytnutých od spotrebiteľa, na ktorých poskytnutie je tento povinný podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

V danom prípade opatrenie na mieste na odstránenie zistených nedostatkov nie je dostatočne presné a určité a on nevie, akým spôsobom má dodržiavať § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., pretože v texte opatrenia sa spôsob dodržiavania tohto ustanovenia nenachádzal. Taktiež z textu inšpekčného záznamu z kontroly zo dňa 15.05.2014 sa nedá jednoznačne zistiť, čo mal urobiť, aby dodržal uloženú povinnosť. Napadnuté rozhodnutie o zamietnutí námietok (uvádzajúce, že pochybil v tom, že neskúmal dôkladnejšie bonitu, stav núdze spotrebiteľa a skutočnosť, či dokáže spotrebiteľ plniť záväzky z úverového vzťahu s tým, že suma, ktorá spotrebiteľovi po odpočítaní výdavkov zostane, nepostačuje na úhradu akýchkoľvek nepredvídaných okolností, čo môže mať za následok ohrozenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver) nenahrádza opatrenie kontrolórov a stále platí opatrenie spočívajúce v uložení povinnosti dodržiavať zákon č. 129/2010 Z. z., z ktorého textu nevyplýva, akým spôsobom by mal ustanovenie § 7 ods. 1 v budúcnosti dodržiavať. Nie je jasné, do akého rámca smeruje požiadavka dôkladnejšieho skúmania bonity, stavu núdze a skutočnosti či spotrebiteľ dokáže plniť záväzky za poskytnutý úver. Má za to, že opatrenie na mieste na nápravu zistených nedostatkov musí byť dostatočne konkrétne a nepostačuje len všeobecne odkázať na dodržiavanie zákona, ale je potrebné vymedziť čo možno najpresnejšie, akým spôsobom má dodržiavať konkrétne ustanovenie zákona. Poukázal aj na to, že predmetné opatrenie je podkladom v prípade jeho nedodržania na uloženie poriadkovej pokuty, pričom v konaní o uložení poriadkovej pokuty už nebude možné napadnúť súlad uloženého opatrenia so zákonom.

Podaním zo dňa 21.10.2014 sa žalobca vyjadril k námietke žalovaného ohľadom jeho pasívnej legitímácie s tým, že rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach je zverené Slovenskej obchodnej inšpekcii a aj keď jej riaditeľ koná za Slovenskú obchodnú inšpekciu, stále ide o konanie Slovenskej obchodnej inšpekcie a jej riaditeľ nemôže byť správnym orgánom. Riaditeľa Slovenskej obchodnej inšpekcie nie je možné priamo žalovať, keďže zákon mu nepriznáva postavenie orgánu v správnom konaní.

Ďalej poukázal na to, že samotný inšpekčný záznam je potrebné považovať za tzv. fiktívne rozhodnutie, ktorým sa mu uložilo opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov. Aj keď uloženie povinnosti v zmysle daného opatrenia nie je sankciou, ide o záväzný pokyn, ktorým mu inšpektori nariadili vykonať opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a predstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu a preto aj takéto uloženie povinnosti musí mať svoj základ v riadne zistenom skutkovom stave, musí byť odôvodnené s poukazom na právnu úpravu ako aj výsledky kontroly. Samotná povinnosť musí byť formulovaná jednoznačne, t.j. musí spĺňať požiadavku materiálnej vykonateľnosti vyžadovanej pre výrok rozhodnutia. Taktiež poukázal na existenciu možnosti jeho dvojitého sankcionovania pri rovnako znejúcej povinnosti uloženej zákonom a uloženej mu záväzným pokynom žalovaného. Mal za to, že uložené opatrenie nie je opatrením na odstránenie zistených nedostatkov, ale uložením novej povinnosti zhodnej so zákonnou povinnosťou a navyše bez bližšej špecifikácie toho, aké konkrétne nedostatky treba odstrániť a akým spôsobom.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že v súvislosti so zistenými nedostatkami (napríklad posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver) nemožno uvedené opatrenie

plnohodnotne aplikovať, nakoľko v danom prípade bol už úver poskytnutý a preto nie je možné vykonať nápravu. Preto bol uložený záväzný pokyn vo všeobecnej rovine smerujúci k dodržiavaniu zákona č. 129/2010 Z. z. a zákona č. 250/2007 Z. z. Keďže záväzný pokyn smeroval len k dodržiavaniu právnych predpisov, ktoré sa na predmet podnikania žalobcu vzťahujú a tento ich musí rešpektovať, nevzniká nebezpečenstvo poškodenia jeho práv ako kontrolovanej osoby. Ďalej poukázal na to, že v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti žalobcu by sa tento nemal bezvýhradne spoliehať na údaje poskytnuté spotrebiteľom, ale mal by preverovať takéto tvrdenia minimálne v rozsahu preverenia možných záväzkov žiadateľa o úver u samotného žiadateľa. V tejto súvislosti citoval rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011, v ktorom súd ustálil, že určitú mieru ľahkovážnosti spotrebiteľa treba považovať za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Oblasť úverových vzťahov je pre priemerného spotrebiteľa zložitou problematikou a preto poskytovateľ úveru musí vystupovať pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou. Spotrebiteľ v danom vzťahu vystupuje v slabšej pozícii a je potrebné mu v medziach zákona poskytnúť zvýšenú ochranu. V závere namietol nedostatok svojej pasívnej legitímácie, keďže z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. je zrejmé, že o námietkach rozhoduje riaditeľ inšpektorátu a zo znenia daného zákona vyplýva, že zákon rozlišuje rozhodovanie inšpektorátu a rozhodovanie patriace do právomoci riaditeľa inšpektorátu.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie správneho orgánu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a to v rozsahu a z dôvodov vyplývajúcich zo žaloby (§ 249 ods.2 O.s.p.), na nariadenom pojednávaní a po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

Administratívny spis žalovaného obsahuje podnet pani Zoji Bánovskej o kontrole správnosti zmluvných podmienok a konaní nebankových spoločností, inšpekčný záznam zo dňa 15.05.2014 o kontrole, ktorú inšpektori žalovaného vykonali v sídle žalobcu vo veci ochrany spotrebiteľa za účelom dodržiavania zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle vyššie uvedeného podnetu. Inšpekčný záznam konštatuje zistenie nedostatkov a to porušenie ustanovenia § 9 ods. 2 písmeno j) a k) s tým, že RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere je 98,60 % a v skutočnosti jej správna hodnota je 257,79 % v zmysle splátkového kalendára doloženého spotrebiteľom k jeho podnetu. Ďalej sa uvádza, že v uzatvorenej zmluve nie je uvedený počet a termíny splátok, čoho dôsledkom je tá skutočnosť, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tiež je konštatované porušenie § 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a § 7 zákona č. 129/2010 Z. z., keďže pri posudzovaní úveru veriteľ (žalobca) nedodržiaval úroveň odbornej starostlivosti, za čo je zodpovedný. V inšpekčnom zázname je posudzovaná aj druhá zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom je konštatované porušenie tých istých zákonných ustanovení ako v prípade prvej posudzovanej zmluvy (RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere je 86,67 % a v skutočnosti jej správna hodnota je 299,29 % v zmysle splátkového kalendára). Záver inšpekčného záznamu obsahuje uloženie opatrenia na mieste v zmysle § 6 ods. 1 písmeno d) zákona č. 128/2002 Z. z. a to záväzný pokyn, ktorým sa žalobcovi nariadilo vykonať opatrenia na odstránenie zisteného nedostatku - uzatvárať zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. a zákonom č. 250/2007 Z. z. a to ihneď a trvale.

Voči tomuto inšpekčnému záznamu podal žalobca v zákonnej lehote námietky zo dňa 19.05.2014, ako aj vyjadrenie k inšpekčnému záznamu zo dňa 20.05.2014, ktoré sú obsahovo totožné. V podaných námietkach uviedol, že hodnota RPMN je v posudzovaných zmluvách o úvere zo dňa 11.09.2013 a 05.12.2013 vo výške 98,60 % a 86,67 % uvedená správne. Poukázal na to, že dlžník požiadal o možnosť splácať pohľadávku formou pravidelných mesačných splátok a potom uzatvorením dohôd o plnení v splátkach došlo k zmene RPMN na hodnotu 299,29 % respektíve 257,79 %. K nedostatku o tom, že v zmluve nie je uvedený počet a termíny splátok uviedol, že v oboch zmluvách o úvere je dostatočne jasne a zrozumiteľne špecifikovaný termín splatnosti poskytnutých úverov. Vzhľadom na uvedené nie je možné poskytnuté úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov a mal za to, že nedošlo ani k porušeniu § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. V závere námietok sa vyslovil, že je presvedčený, že ako veriteľ dostatočne posúdil bonitu dlžníka s prihliadnutím na dobu, na ktorú sa úver poskytoval, výšku úveru a príjem dlžníka. Vychádzal pritom z dlžníkom poskytnutých informácií v žiadosti o úver, ako aj z informácií poskytnutých dlžníkom pri predchádzajúcich zmluvách o úvere s tým, že dlžník predchádzajúce poskytnuté úvery pravidelne splácal.

O námietkach žalobcu rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že ich zamietol. V rozhodnutí uviedol, že žalobca riadne (dôkladnejšie) neskúmal bonitu dlžníka, stav núdze ako aj skutočnosť, či tento dokáže plniť záväzky z úverového vzťahu (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). V

spisovom materiály pri žiadosti o úver žiadal spotrebiteľ o poskytnutie úveru vo výške 350 € v dvanástich splátkach a v druhej žiadosti žiadal o úver 2 700 € v dvanástich splátkach, pričom úver bral ako dôchodca s mesačným príjmom 390 € a príjmom manželky 280 € s tým, že po uhradení bežných výdavkov a splátok úverov mu zostane disponibilná suma, ktorá nepostačuje na úhradu akýchkoľvek nepredvídaných okolností, čo môže mať za následok ohrozenie možnosti spotrebiteľa splácať dojednané úvery. Poukázal tiež na to, že v podaných námietkach žalobca nepredložil uvádzané dohody o plnení úverov v splátkach. Mal za to, že pri skúmaní bonity spotrebiteľa mal povinnosť zobrať do úvahy celkovú finančnú situáciu dlžníka, informácie o jeho úverovej minulosti, schopnosti uhradiť minulé záväzky, ako aj súčasné a budúce plánované záväzky, ak o nich vedel. Zároveň mal prihliadnúť na vplyv ďalších okolností uvedených dlžníkom majúcich možnosť ovplyvniť jeho finančnú situáciu a schopnosť plniť záväzky, ako aj jeho súčasný a budúci príjem. Žalobca však nijakým spôsobom nepreukázal, že by ho zaujímalá bonita dlžníka, stav núdze a schopnosť plniť záväzky z úverového vzťahu. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co/3/2011, v ktorom súd ustálil, že určitú mieru ľahkovážnosti spotrebiteľa treba pokladať za kvalifikačne kritérium, spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom s tým, že ak veriteľ využil ľahkomyselnosť spotrebiteľa, musí niesť dôsledky a to aj pri nedbanlivosti overovania jeho bonity, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Oblasť úverových vzťahov je pre spotrebiteľa zložitou problematikou a je potrebné, aby poskytovateľ úveru postupoval pri dojednaní úveru s odbornou starostlivosťou, keďže spotrebiteľ vystupuje v slabšej pozícii a je potrebné mu poskytnúť zvýšenú ochranu.

Administratívny spis ďalej obsahuje inšpekčný záznam zo dňa 12.08.2014, ktorého súčasťou sú dohody o plnení v splátkach k obojmu poskytnutým spotrebiteľským úverom, ako aj obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené dňa 11.09.2013 a 05.12.2013.

Na pojednávaní pred súdom právny zástupca žalobcu zotrval na dôvodoch žaloby a zároveň predložil stanovisko k veci. Potvrdil, že žalovaný by pri ďalšej kontrole u neho mohol opätovne tvrdiť, že nedodržiaval zákon a mohol by mu za porušenie právoplatne uloženého opatrenia na mieste uložiť sankcie. Uložené opatrenie podľa jeho názoru nespĺňa kvalitu správneho rozhodnutia, nakoľko je nekonkrétne a nie je možné z neho vyvodiť, aké presné povinnosti mal plniť, keďže uložené opatrenie sa týka celého zákona, to znamená všetkých povinností v ňom uvedených.

Žalovaný nesúhlasil s tvrdením právneho zástupcu žalobcu o tom, že predmetným rozhodnutím sa zasiahlo do jeho práv alebo oprávnených záujmov, pričom k tomuto zásahu by došlo až uložením pokuty, a potom by žalobca mohol namietat všetky skutočnosti, ktoré sú predmetom tohto konania.

Podľa § 247 ods.1, 2 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri rozhodovaní správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa naň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutia vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný právny predpis.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 250 j ods. 2 písm. d) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa a vráti vec žalovanému správny orgán na

ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 6 ods.1 písm. d) zákona č. 128/2002 Z. z. inšpektor na základe výsledkov kontroly na mieste predaja výrobkov alebo poskytovania služieb nariadi záväzným pokynom kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 128/2002 Z. z. inšpektorát uloží kontrolovanej osobe, ktorá nesplní opatrenie na mieste podľa § 6 ods. 1 pokutu do 500 000 Sk, za opakované nesplnenie povinnosti v priebehu jedného roka odo dňa jeho uloženia možno uložiť pokutu do 1 000 000 Sk.

Súd sa najskôr zaoberal námietkou žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitímácie a zastáva názor, že žalovaný je označený správne. Z ustanovenia § 3 zákona č. 128/2002 Z. z. vyplýva, že prvostupňovým správnym orgánom je Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, na ktorého čele stojí riaditeľ menovaný ústredným riaditeľom SOI. Samotného riaditeľa inšpektorátu však zákon nepovažuje za správny orgán napriek tomu, že podľa § 6 ods. 2 rozhoduje o námietkach voči opatreniu na mieste. Aj keď riaditeľ inšpektorátu výslovne koná za Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, stále ide o konanie Slovenskej obchodnej inšpekcie a jemu podriadeného inšpektorátu. Samotný riaditeľ Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie nemôže vystupovať ako správny orgán, nakoľko rozhodovanie v správnom konaní nemôže byť súčasne zverené Slovenskej obchodnej inšpekcii a aj riaditeľovi jej zložky (inšpektorátu), ktorá sa považuje v správnom konaní za orgán prvého stupňa. Riaditeľa inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie nie je možné priamo žalovať, nakoľko zákon mu nepriznáva postavenie orgánu v správnom konaní.

Vznesenú námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti inšpekčného záznamu z dôvodu nezrozumiteľnosti a nedostatku dôvodov súd považuje za dôvodnú a to v časti výroku inšpekčného záznamu, ktorým inšpektori žalovaného uložili žalobcovi opatrenie na mieste. Výrok rozhodnutia správneho orgánu, ktorým opatrenie na mieste bezpochyby je, musí spĺňať zákonom kladené kritéria. Predmetné opatrenie na mieste je potrebné pokladať za rozhodnutie vydané orgánom verejnej správy pri výkone jemu zverených právomocí. Ide o príkazové rozhodnutie, ktorým sa na základe zistených skutočností záväzným pokynom nariadilo žalobcovi vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, čím správny orgán autoritatívne v súlade so zákonom zasiahol do právnej sféry žalobcu tým, že mu uložil povinnosť, ktorej nesplnenie môže viesť následne k uloženiu sankcie v zmysle § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 128/2002 Z. z. V danom prípade v uloženom opatrení na mieste (v jeho výroku a ani v odôvodnení) nie je určitým, nezameniteľným a zrozumiteľným spôsobom uvedené, akým spôsobom a v akom rozsahu sa žalobcovi uložila povinnosť dodržiavať zákon č. 129/2010 Z. z. a zákon č. 250/2007 Z. z. pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Nie je uvedená presná špecifikácia uloženého opatrenia a to tak, aby uložené opatrenie bolo presne konkretizované. Je potrebné, aby sa výrok odlišoval od ostatných obsahových náležitostí rozhodnutia, keďže obsahuje rozhodnutie vo veci. Je jadrom celého rozhodnutia, záväzným, schopným nadobudnúť právoplatnosť a stať sa vykonateľným. Výrok rozhodnutia správneho orgánu musí byť dostatočne určitý, aby mohol byť vykonateľný. Až odôvodnenie rozhodnutia žalovaného o podaných námietkach žalobcom obsahuje uvedenie toho, čo a ako mal žalobca robiť z hľadiska posúdenia schopností spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Tieto skutočnosti však podľa názoru súdu musia byť uvedené vo výroku samotného opatrenia na mieste. Žalobca musí vedieť, čo mal v zmysle uloženého opatrenia na mieste plniť, aby sa vyhol prípadnému postihu. Žalobca má povinnosť dodržiavať zákony (č. 129/2010 Z. z. a č. 250/2007 Z. z.) aj bez uloženého opatrenia na mieste a práve preto by malo byť presne konkretizované, čo žalovaný požaduje, aby na základe uloženého opatrenia na mieste dodržiaval.

Bude potrebné, aby žalovaný v novom konaní v prípade uloženia opatrenia na mieste, toto aj dostatočne konkrétnym spôsobom špecifikoval a to v jeho výrokovvej časti, v ktorej uvedie nielen ustanovenie zákona, ale aj to, akým spôsobom by mal byť žalobca činný pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch z hľadiska posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a aké by mal v tomto smere vykonať zisťovanie.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím ako nezákonné podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom, súc viazaný v tomto rozsudku vysloveným právnym názorom súdu, bude postupovať v naznačenom smere.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods.1 O.s.p. a priznal vo veci úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v sume 70,- € za súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v sume 510,52 € za úkony právnej služby: prevzatie a príprava právneho zastúpenia, podanie žaloby a účasť na pojednávaní, pri výške odmeny 134 € za úkon právnej služby, režijný paušál 3 krát 7,81 € a 20% DPH (§ 11 ods. 4, §14 ods. 4 písm. a), b), c), 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z.). Súd nepriznal žalobcovi uplatnenú náhradu trov konania za podanie vo veci samej zo dňa 21.10.2014, nakoľko toto podanie nebolo vyžiadané súdom, predstavovalo iba reakciu na vyjadrenie žalovaného k žalobe a tvorilo podstatu vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 22.10.2014.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.)

uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.